

ת"פ 231/06 - מדינת ישראל, המאשימה נגד מ.ס. פינוי אשפה בע"מ חברות, מאיר זבאן, דוד ישי, נעם דוד חייט, הנאשמים

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 231-06
13 יולי 2015

בפני: כב' השופט איל באומגרט

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
נגד

1. מ.ס. פינוי אשפה בע"מ חברות
2. מאיר זבאן (סבן)
3. דוד ישי
4. נעם דוד חייט - הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד יוני שמיר

הנאשם 1 בעצמו וב"כ הנאשמים 1 ו- 2 - עו"ד לירז שלו

אין הופעה מטעם הנאשם 2

הנאשם 3 וב"כ - עו"ד שירן בוקובזה

הנאשם 4 וב"כ - עו"ד מורן בוקובזה

גזר דין

רקע

1. הנאשמים הורשעו בהכרעת דין בערעור (ע"פ 35421-11-14) בעבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים לפי סעיפים 2, 3 ו-15 **לחוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984**.

2. על-פי כתב האישום והכרעת הדין בערעור, הנאשמת 1 הינה חברה המאוגדת כדין ועוסקת, בין היתר, בפינוי פסולת. מנהלה של הנאשמת 1 הוא הנאשם 2 והוא נושא משרה בה ואילו הנאשמים 3 ו-4 הינם חקלאיים בעלי נחלות במושב גילת.

על-פי עובדות כתב האישום וקביעת מותב זה אשר אומצו על-ידי ערכאת ערעור, בחודשים יולי ואוגוסט 2004 ועד יום 17/2/05 ובמיוחד בימים 6/7/04, 7/7/04 וביום 17/2/05 נמצאה פסולת אשר נשפכה, הונחה ופוזרה בשטח פתוח, בחלקה ברשות הרבים, בסמוך לצומת גילת, מדרום לכביש 25 וחלקה בשטח בבעלות ובחזקת הנאשם 3. על-פי ממצאי ערכאת הערעור, הפסולת הונחה כשחלקה בערימות וחלקה שטוח על הקרקע.

עוד קבעה ערכאת הערעור כי המדובר בקרקע חקלאית, עליה הונח חומר שהוא תוצרת של התכת מתכות, המכיל ריכוזים גבוהים של תרכובות המכילות מתכות שונות, כגון כרום, נחושת, מגנזיום וניקל, המוגדרות כחומרים מסוכנים על-פי חוק. על אף שריכוז החומרים שנמצא בחומר היה נמוך מהקבוע בחוק, נמצא כי עדין מדובר בפסולת המכילה חומרים מסוכנים והשלכת פסולת בהרכב זה עלולה לגרום לזיהום הקרקע בחומרים מסוכנים ולזיהום אוויר וכי הפסולת האמורה מכילה חומרים מסוכנים ברמה הדורשת פינוי והטמנה במטמנת פסולת מוסדרת, הכוללת שכבת איטום בתחתית, למניעת זיהום הקרקע.

לאור האמור קבע בית המשפט המחוזי כי המדובר במפגע סביבתי ואסתטי הטומן בחובו סכנה לציבור.

עוד קבע בית המשפט המחוזי כי הנאשמים עשו שימוש בחומרים מסוכנים מחוץ לשטח לגביו ניתן האישור מאת איגוד ערים לאיכות הסביבה - אשדוד-חבל יבנה בשטח שאינו חולי אל חקלאי, ומבלי להציג שיטה למניעת פיזור בלתי מבוקר.

לאור הממצאים לעיל, קבע בית המשפט המחוזי כי הנאשמים עברו את העבירה של השלכת פסול ברשות הרבים, כפי שיוחס להם בכתב האישום.

טיעונים לעונש

3. לטענת ב"כ המאשימה, האינטרס הציבורי מחייב ענישה מחמירה וכואבת הן במישור העונשי-המידי והן במישור העונשי-העתידי של הנאשמים שהורשעו בעבירה סביבתית של השלכת פסולת ברשות הרבים, שכן רק בענישה ההולמת את נסיבות ביצוע העבירה יש כדי להעביר מסר לנאשמים דכאן ונאשמים פוטנציאליים, שמי שבחר לבצע עבירות סביבתיות - יש להשיב לו כגמולו.

ב"כ המאשימה, הצביע על מגמת ההחמרה בענישה במקרים דומים בשנים האחרונות. לעמדת המאשימה יש להחמיר את הענישה בגין עבירות מסוג זה משום שעבירות סביבתיות הן עבירות כלכליות מטבען וכדי שהענישה תוכל להשיג את תכלית ההרתעה נדרשים קנסות גבוהים שיגרמו לנאשמים להפנים את עלויות הפגיעה בסביבה וכך ביצוע העבירות יהפוך לבלתי כדאי.

ב"כ המאשימה סבור כי בענייננו יש להחמיר עם הנאשמים בהתחשב בכמות הפסולת שהושלכה ברשות הרבים, שכן, לשיטתו, אומנם מדובר בעבירה בודדת, אולם אין המדובר בערימה בודדת אלא במספר רב של ערימות פסולת שהובאו לשטח והושלכו בו.

לא זו אף זו, לטענת ב"כ המאשימה, המדובר בעבירה כלכלית, שכן השיקול של הנאשמים מאחורי ביצוע העבירה בה הורשעו הינו שיקול כלכלי גרידא. משכך, לשיטתו, בשיקולי הענישה יש להעדיף את האינטרס הציבורי של הענישה והרתעה על פני נסיבות אישיות יהיו אשר יהיו.

ב"כ המאשימה סובר כי מיקומים של הנאשמים 1, 2 ו-4 במתחם הענישה הוא בתחום האמצעי לאור העובדה כי הם הרוח החיה מאחורי העבירה ומאחורי היזמות אותה ביקשו לפתח על הקרקע והם המבצעים העיקריים של העבירה וכן בשל חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה. לגבי הנאשם 3 שהינו בעל השטח, סבורה המאשימה כי מיקומו במתחם הנמוך של העבירות.

אי לכך, עותר ב"כ המאשימה להשתתף קנסות משמעותיים על הנאשמים 1, 2 ו-4 קנס כספי על הנאשם 3 וכן לחיוב כל הנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה בה הורשעו וכן למאסר על תנאי עבור הנאשמים 2-4.

אי לכך, עותרת המאשימה להשתתף קנס של 100,000 ₪ על הנאשמת 1, קנס בסך של 75,000 ₪ על הנאשמים 2 ו-4, וקנס בסך של 15,000 ₪ על הנאשם 3. בנוסף, סבורה המאשימה כי יש לחייב את הנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה בה הורשעו וכן להשית על הנאשמים 2-4 מאסר על תנאי לתקופות שונות.

לתמיכה בטענותיו, הגיש ב"כ המאשימה אסופת פסיקה.

4. ב"כ הנאשמים 1-2 מפנה לחולשת ראיות התובעת בתיק זה וטוען כי ויתורם על זכותם להעיד במסגרת ההליך המשפטי אינה מהווה ויתור על טענותיהם. לשיטתו, יש לזכות את הנאשמים 1-2 מכל אשמה, שכן המדובר בדיכוי ורדיפה מצד הרשויות ולא מעבר לכך. כמו כן, טוען ב"כ הנאשמים 1-2 כי שגה כב' בית המשפט המחוזי בפרשנות המשפטית של החוק והפסיקה. לאור האמור טוען ב"כ הנאשמים 1-2 כי יש לזכותם מעבר לכל ספק סביר, שכן מעולם לא ביצעו את העבירה המיוחסת להם.

בנוסף, טוען ב"כ הנאשמים 1-2 למחדלי חקירה של המשטרה הירוקה אשר לא זימנה לחקירה את כל העדים הרלוונטיים ופגעה בזכות הנאשמים 1-2 למשפט הוגן. עוד מלין ב"כ הנאשמים 1-2 על אי הגשת כתב אישום נגד חברת יהודה פלדות. לאור כל אלו, סבור ב"כ הנאשמים 1-2 כי עומדת להם טענת הגנה מן הצדק ויש לבטל את כתב האישום נגדם ולו מן הטעם הזה.

עוד מפנה ב"כ הנאשמים 1-2 לפרק הזמן הארוך "**של סבל וצפייה למוצא פיו של בית המשפט הנכבד**" בגינה ראוי כי "**...יסייר בית המשפט את המשקל הכבד של אשמה, אותו נשאו על גבם במשך כ"כ הרבה שנים**" (פסקה 46 לטיעונים לעונש).

בנוסף, מפנה ב"כ הנאשמים 1-2 להיעדר עבר פלילי וכן לכך שאין המדובר בעניינם בעבירה של השלכת פסולת אלא, לכל היותר, בשימוש חוזר בחומר המשמש כמצע לסלילת כבישים.

כמו כן, מפנה ב"כ הנאשמים 1-2 להיות הנאשם 2 בעל משפחה ומביע חשש לפגיעה בפרנסתו כתוצאה מהרשעתו בפלילים ולפיכך עותר לביטול הרשעתו.

5. ב"כ הנאשם 3 הפנתה לחלקו המינורי בביצוע העבירה המתמחה, לשיטתה, בעובדת היותו הבעלים של השטח החקלאי אך לא המחזיק בפועל של הקרקע.

בנוסף, הפנתה ב"כ הנאשם 3 לרווח הכלכלי הזעום אשר נבע לנאשם מביצוע העבירה וכן למצבו הבריאותי הקשה ולמצבו הבריאותי הקשה של בנו. לטענתה, המדובר באדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי ובעל עבר צבאי קרבי.

ב"כ המאשימה הפנתה לעיסוקו של הנאשם 3 שבבעלותו חוות רכיבה טיפולית, הפועלת מול קופות חולים וגופים טיפוליים נוספים. במסגרת עיסוקו זה, נדרש הנאשם 3 מדי תקופה להציג אסמכתאות להיעדר רישום פלילי. לפיכך, הביעה ב"כ הנאשם 3 חשש לפרנסתו אשר עלולה להיגדע במידה ויורשע בפלילים.

עוד הפנתה ב"כ הנאשם 3 את פרק הזמן הארוך אשר חלף מאז ביצוע העבירה.

בנוסף, הדגישה ב"כ הנאשם 3 כי זה דבק בחפותו לאורך כל ההליך המשפטי ודבק בה גם בשלב זה.

לאור האמור לעיל, עתרה ב"כ הנאשם 3 לביטול הרשעתו.

6. לטענת ב"כ הנאשם 4, חלקו בביצוע העבירה הנו מינורי ביותר, הוא לא נטל חלק בתכנון העבירה וכלל לא היה מודע לכך שהמדובר בביצוע העבירה.

לטענתה, הנאשם 4 לא הפיק כל רווח כלכלי מביצוע העבירה וכל שביקש הוא לסייע לקרוב משפחתו, הנאשם 3, להניב דמי שכירות מהשכרת המקרקעין.

עוד טוענת ב"כ הנאשם 4 כי לא נגרם כל נזק מביצוע העבירה, שכן בהזדמנות הראשונה פעל הנאשם 4 לתיקונה.

לעניין הנזק העלול להיגרם מהרשעת הנאשם 4, ציינה באת כוחו כי הרשעתו עלולה למנוע ממנו לגשת למכרזים עירוניים ולפגוע אנושות בפרנסתו ובפרנס משפחתו. ב"כ הנאשם 4 צירפה לטיעוניה אסמכתאות למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם וביקשה להתחשב בכך במידה ויושת עליו קנס כספי.

עוד הפנתה ב"כ הנאשם 4 להיעדר עבר פלילי ולחלוף הזמן מביצוע העבירה ועד היום.

דין והכרעה:

7. לאחר ששמעתי וקראתי בעיון את טיעוני הצדדים סבורני כי יש לגזור על הנאשמים עונשי קנס משמעותיים, כל אחד בהתאם לחלקו היחסי בכתב האישום ונסיבותיו וזאת לצד החתימה על ההתחייבות להימנע מביצוע עבירה דומה. לגבי הנאשמים 2 ו-4, סבורני כי יש אף להשית עליהם מאסר על תנאי.

מתחם הענישה ההולם:

8. ההלכה היא כי קביעת מתחם הענישה תיעשה בהתאם לעיקרון ההלימה בין חומרת העבירה ונסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שמוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, אם כן, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. השלכת פסולת ברשות הרבים פוגעת בערך ההגנה על איכות הסביבה. בשנים האחרונות הולכת וגוברת המודעות לחשיבות ערך זה המתבטאת, בין היתר, בהחמרת הענישה בעבירות סביבתיות.

על חשיבות ההגנה על הערך המוגן של ההגנה על איכות הסביבה ראו, בין היתר, את דברי כב' הנשיא א' ברק בבג"צ 4128/02 **אדם טבע ודין נ' ראש ממשלת ישראל** (פורסם במאגרים)

10. בענייננו, בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה לקבלת עמדת ב"כ המאשימה, לפיה המדובר בפגיעה ברף הבינוני של העבירה. קיימת חומרה בכך שהמדובר בעבירה המתמשכת על פני מספר חודשים כאשר הפסולת מכילה ריכוזים גבוהים של תרכובות המוגדרות כחומרים מסוכנים שהשלכתה עלולה לגרום לזיהום האוויר והקרקע והטמנתה המסודרת דורשת שכבת איטום בתחתית למניעת זיהום הקרקע. חומרה נוספת קיימת בכמות החומר שפוזר ובשטח הפיזור הרחב. מאידך, יש להביא בחשבון את העובדה כי המדובר בעבירה אחת בודדת וכן כי ריכוז החומרים המסוכנים שנמצאו בפסולת היו נמוכים מהקבוע בחוק.

11. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי אכן קיימת מגמת החמרה בפסיקה בכל הנוגע לעבירות על חוקי איכות הסביבה וזאת, כאמור, בין היתר בשל המודעות ההולכת וגוברת לסכנה שבעבירות אלו ולפגיעתן המרחיקה לכת באוכלוסייה כולה.

12. לא זו אף זו, הפסיקה הרלוונטית הכירה בעבירה על חוקי שמירת ניקיון כעבירות כלכליות מובהקות (ראו, למשל, ע"פ (חי) 20526-01-10 **מומחד בשר נ' המשרד להגנת הסביבה** (פורסם במאגרים)). בהיות עבירת השלכת פסולת עבירה בעלת מטרה כלכלית, ההלכה היא כי על הענישה לכלול אף היא רכיב כלכלי משמעותי, כך שמול הרווח הכלכלי הצפוי לנאשם מביצוע העבירה יוטל עליו עונש כלכלי שיהפוך את העבירה ללא כדאית וללא משתלמת (ראו למשל את ת"פ (פ"ת) 26740-09-10 **מדינת ישראל נ' מאהר טאהא**).

13. מתחם עונש קנס ההולם לגבי עבירה יחידה של השלכת פסולת הינו החל מ-5,000 ₪ ועד ל-75,000 ₪ (ראו ת"פ (כ"ס) 2215/09 **מ.י. מדור איכות הסביבה נ' עבד אל חי מוחמד** (פורסם במאגרים), ת"פ (פ"ת) 26740-09-10 **מדינת ישראל נ' מאהר טאהא**) ע"פ 38316-10-13 **תקלה נ' מדינת ישראל** (לא פורסם)).

אסופת הפסיקה שצורפה על-ידי ב"כ המאשימה מתייחסת ברובה למקרים שנסיבותיהם שונות מעניינינו, בהם

המדובר בריבוי עבירות ובעבר פלילי מכביד בעבירות דומות.

באשר לבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרי שבהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין התשל"ז 1977 (להלן: "**החוק**") יש להביא בחשבון את השיקולים כגון התכנון שקדם לביצוע העבירה, חלקו היחסי של הנאשם בביצועה, הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצועה והנזק שנגרם בפועל.

14. באשר לרכיב התכנון, הרי שלא יכולה להיות מחלוקת כי המדובר במעשים שקדם להם תכנון מוקדם. הפסולת הובאה למקרקעין במשאיות, בחלקה נערמה ובחלקה שוטחה. אין המדובר בהשלכה ספונטנית וחד פעמית אלא במעשים המתפרסים על פני תקופה שמאחוריהם מחשבה ותכנון מוקדם.

15. באשר לחלקם היחסי של הנאשמים בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של כל אחד מהם, הרי שהנאשמת 1 הנה חברה שעיסוקה בפינוי פסולת באמצעותה בוצעה העבירה על-ידי הנאשמים 2 ו-4 והנאשם 3 הינו בעל המקרקעין בשטחם השלכה חלק מהפסולת שהשכיר אותם תמורה דמי שכירות.

16. לגבי רכיב הנזק, הרי שכאמור, הנזק הצפוי מביצוע העבירה הנו כבד ביותר, שכן המדובר בפסולת בעלת רכיבים מסוכנים אשר הושלכה בכמויות גדולות בשטח רחב ועלולה הייתה לגרום לזיהום הקרקעי והאוויר בשל פיזור הבלתי מבוקר, שכן הטמנתה המסודרת מצריכה איטום תחתיתה. בפועל ריכוזי החומרים המסוכנים היו נמוכים יחסית והפסולת פונתה לפני שנגרם נזק ממשי לסביבה.

17. בהתאם לתיקון 13 לחוק (סעיף 40 יג'), מתחם העונש ההולם הנו עבור הנאשמים 1, 2 ו-4 הנו החל מקנס בסך 30,000 ועד ל-75,000 ₪, ועבור הנאשם 3 הנו החל מ-5,000 ₪ - 10,000 ₪. במקרה דנן לא נמצאו שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לחומרא או לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשמים:

18. בגזירת העונשים הספציפיים בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב אף בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לרבות מידת הפגיעה של העונש בנאשמים והנזק העלול להיגרם להם מההרשעה, שיתוף הפעולה מצדם עם רשויות החוק, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה ועברם הפלילי של הנאשמים.

באשר לנאשמים 1-2, הרי שאכן הנם נעדרי עבר פלילי ועובדה זו עומדת לזכותם.

באשר לטענה של פגיעה בפרנסת הנאשם 2, טענה זו הועלתה בעלמא ולא נתמכה ולו בבדל של ראיה. כך גם הטענה בדבר ביטול הרשעה אשר לא נתמכה בכל אסמכתא או ראיה. מעבר לצורך יצוין כי בחינת הטענה על-ידי בית המשפט מעלה כי הנאשמים 1-2 לא עמדו באף אחד מהמבחנים שהותוו בפסיקה (ראו ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3) 337), וע"פ 9893/06 אלון לאופר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), כמצדיקים חריגה מהכלל של הרשעה בפלילים. הנאשמים 1-2 לא הביעו כלל חרטה ולא הפנימו את הנזק שבביצוע העבירה, אי הרשעתם מעלה הסיכוי להישנות העבירה, שכן עיסוקם בפינוי פסולת ואף לא הוצגה כל

ראיה לנזק הצפוי להיגרם להם ולפרנסתם במידה ויורשע בדין. אי לכך, דין טענה זו להידחות.

ההלכה היא כי כפירה באשמה וניהול משפט לא יזקף לחובתם של הנאשמים. עם זאת, בענייננו, בחרו הנאשמים שלא להעיד, על כל המשתמע מכך מבחינה ראייתית. כעת, הם מבקשים להיבנות משתיקתם וטוענים כי אין בה משום וויתור על טענותיהם. עם כל הכבוד הראוי, הרי שהנאשמים 1-2 ניהלו הליך משפטי ארוך שבסופו הורשעו בערכאת הערעור. מקומם של טענותיהם לעניין אשמתם או חפותם אינו בשלב של טיעונים לעונש ולפיכך אין כלל להידרש להן כאן.

באשר לטענתם כי עומדת להם הגנה מן הצדק וזאת בשל מחדלי החקירה מצד המשטרה הירוקה ומחדלי המאשימה שבאי הגשת כתב אישום נגד גורם רלוונטי נוסף, הרי שאף מקומה אינו כאן, במסגרת הטיעונים לעונש, ולפיכך אין להידרש אף לטענה זו.

הוא הדין לעניין טענתם כלפי ערכאת הערעור אשר שגתה, לשיטתם, בפרשנות הפסיקה והחוק והרשיעה אותם בעבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים. טענות אלו מקומן בערעור בערכאה גבוהה יותר ובוודאי שלא במסגרת הטיעונים לעונש בערכאה הדיונית.

19. באשר לנאשם 3, הרי שאף הוא הנו נעדר עבר פלילי ועובדה זו עומדת לזכותו.

לא הוצגו לפני בית המשפט אסמכתאות לעניין מצבו הרפואי של הנאשם 3 או בנו כפי שראוי היה לעשות ולפיכך אין להביא בחשבון טענה זו בעת גזירת העונש.

אף טענותיו לעניין ביטול הרשעתו נטענו בעלמא ולא נתמכו ולו בראשית ראיה. ביטול הרשעה הנה צעד חריג לכלל לפיו, מי שעבר עבירה פלילית יורשע בפלילים, ומצריכה עמידה בשורה ארוכה של מבחנים שהותוו בפסיקה (ראו הלכות כתב ואלון-לאופר לעיל).

בענייננו, לא עתרה ב"כ הנאשם לקבלת תסקיר מתאים אשר ממצאיו היו יכולים לתמוך בצורך לבטל הרשעתו של הנאשם, לא הובאה כל ראיה לכך שפרנסתו בסכנה בעקבות ההרשעה בפלילים או לכך שהוא נדרש להיעדר רישום פלילי במסגרת עיסוקו כבעל חוות רכיבה טיפולית. לא זו אף זו, הנאשם 3 לא הביע חרטה באף שלב משלבי ההליך ואף כעת, לאחר הרשעתו בדין הוא דבק בחפותו ואינו מביע מודעות לחומרת העבירה או השלכותיה.

20. באשר לנאשם 4, שאף הוא נעדר עבר פלילי, אכן צורפו אסמכתאות לטענה בדבר מצבו הכלכלי אשר ילקח בחשבון לעניין גובה הכנס שיושת.

אף בעניינו של הנאשם 4 נטענה טענה בדבר ביטול הרשעה אך טענה זו נטענה בעניינו בלשון רפה וללא כל ראיה לעניין עמידתו במבחנים המחמירים של הפסיקה לעניין זה, כפי שהובאו לעיל.

21. כל הנאשמים העלו טענות לעניין פרק הזמן הארוך שחלף מביצוע העבירה בשנת 2004 ועד היום והנאשמים 1-2 אף טענו בלשון ציורית כי הגיעה העת ששמן יטוהר "**לאחר כ"כ הרבה שנים של סבל וציפייה למוצא פיו של בית המשפט הנכבד**". טענה זו בנסיבות הספציפיות של תיק זה הנה מקוממת, בלשון המעטה, וטוב היו עושים באי כח הצדדים אם לא היו מעלים אותה כלל.

22. מרגע הגשת כתב האישום על-ידי המאשימה, שהוגש בשנת 2006, היינו תוך תקופה סבירה בהחלט מביצוע העבירה (שבוצעה בשנים 2004-2005), עשו הנאשמים ובאי כחם ככל שעל ידם על מנת לעכב את ההליך, גררו רגליים, הגישו אינספור בקשות דחייה, לא התייצבו לדיונים על אף החלטות מפורשות של בית המשפט ואף גרמו להוצאת צווי הבאה נגד חלקם (כך ממש!). תקצר היריעה לתאר את המאבק העיקש שנאלץ בית המשפט לנהל על מנת להביא להתייצבות הנאשמים. די רק לעיין בשתי בקשות דחייה שהוגשו בהתייחס לשמיעת טיעונים לעונש.

די לעיין בפרוטוקול היום, כדי לראות שהנאשמים 3 ו-4, כדרכם, איחרו והנאשם 2, ללא קבלת היתר מבית המשפט, לא התייצב.

לאור האמור, טענת הנאשמים, כי יש בפרק הזמן הארוך במהלכו "חיכו למוצא פיו של בית המשפט" כדי להקל עמם נדחית מכל וכל, נהפוך הוא, חלוף הזמן שמקורו בהתעלמות ובזלזול בוטה שהפגינו כלפי הערכאה הדיונית וההליך המשפטי המתנהל נגדם עומד להם לרועץ ואף יובא בחשבון בעת גזירת עונשם.

23. באיזון בין השיקולים השונים יש לגזור על הנאשמים קנסות כספיים משמעותיים, בהתאם לחלקם היחסי במעשים וליתר השיקולים האמורים לעיל.

אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשמת 1

1. קנס כספי בסך של 65,000 ₪. הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 15/8/15. לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיד.

2. חתימה על התחייבות בסך של 100,000 ₪, להימנע מביצוע העבירה בה הורשעה למשך שלוש שנים.

נאשמים 2 ו-4

1. קנס כספי בסך של 45,000 ₪ כל אחד. הקנסות ישולמו ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 15/8/15. לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיד, חלף כל תשלום שלא ישולם על ידי כל נאשם, 5 ימי מאסר.

2. חתימה על התחייבות בסך של 80,000 ₪, להימנע מביצוע העבירה בה הורשעה למשך שלוש שנים. לא תיחתם ההתחייבות העצמית, בבית משפט השלום בקריית גת, בתוך 10 ימים, יעצר כל נאשם למשך 14 יום.

3. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, בגין ביצוע העבירה בה הורשעו.

נאשם 3

1. קנס כספי בסך 7,500 ₪. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים, החל מיום 15/8/15. 2 ימי מאסר, חלף כל תשלום שלא ישולם.

2. חתימה על התחייבות בסך של 10,000 ₪, להימנע מביצוע העבירה בה הורשע למשך שלוש שנים. לא תיחתם ההתחייבות בבית משפט השלום בקריית גת, בתוך 10 ימים, ייעצר הנאשם למשך 7 ימים.

3. חודשיים מאסר על תנאי למשך שנתיים בגין ביצוע העבירה בה הורשע.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי, בבאר שבע, תוך 45 ימים. 71

ניתן והודע היום כ"ו תמוז תשע"ה, 13/07/2015 במעמד הנוכחים.

איל באומגרט , שופט

החלטה

בהסכמת הצדדים, סכומי הקנסות יועברו לקרן לשמירת הניקיון של המשרד להגנת הסביבה, על פי שוברים שיונפקו על ידי המאשימה.

ב"כ המאשימה ימסור למזכירות בית המשפט בקריית גת את מס' החשבון בבנק הדואר וזו תעביר את הסך של 2,000 ₪, שהפקיד הנאשם 3 ואת היתרה ישלם על פי שוברים שיונפקו לו.

ניתנה והודעה היום כ"ו תמוז תשע"ה, 13/07/2015 במעמד הנוכחים.

איל באומגרט, שופט

אתי כהן

הוקלד עלידיאיתכהן